

מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[21.6.89]

לפני השופטים **ג' ברך, י' מלץ, ת' אור**

תקנות ההגנה (שעת חירום), 1945, ע"ר תוס' 2, (ע) 855, (א) 1055, תקנות 84(1)(ב), 111(4), 112, 112(8) - פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, נ"ח 421, סעיף 44 - אמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, 1949, כ"א 1, עמ' 559, סעיף 49.

העתירה נסבה על צווי גירוש שהוציא המשיב נגד העותרים, מכוח הסמכות הנתונה לו בתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945. צווי הגירוש ניתנו לאחר שמידע רב, שהיה לפני המשיב, העלה, כי העותרים הם פעילים בכירים בארגוני טרור, וכי ריצו עונשי מאסר בגין פעילותם זו. לאחר שהמשיב הגיש תעודה לפי סעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, ביקשו עותרים, כי העיון בחומר החסוי ייבחן על-ידי שופט שאינו נמנה עם שופטי ההרכב הדן בעתירה. בעת הדיון בעתירה נתברר לאחד מבאי-כוח העותרים, כי בעתירה אחרת נדחתה בקשתו לבטל צווי גירוש, שכן החומר החסוי לא עמד לעיון השופטים הדנים בצווי הגירוש. לפיכך ביקש כי שופטי ההרכב בעתירה דנן יעינו בחומר הראיות החסוי. עוד טענו העותרים, כי המשיב נוקט מדיניות של גירוש המוני מהשטחים המוחזקים, וכי הגירוש, אף של בודדים, נוגד את הוראות סעיף 49 לאמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, 1949 (להלן - אמנת ג'נבה הרביעית). לחיזוק הטענות נגד מדיניותו של המשיב הביאו העותרים דברים שאמר שר הבטחון, ואשר לפיהם הטיל ספק באפקטיביות של עונש הגירוש.

בית המשפט הגבוה לצדק פסק:

א. כדי שלא תיווצר כפילות בעיון בחומר החסוי, על העותרים להודיע לבית המשפט, עם תחילת הדיון, אם הם רוצים כי שופטי ההרכב, אשר ידונו בעתירה לגופה, יעינו בחומר החסוי לשתי המטרות, היינו, הן במסגרת סעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח חדש] והן לגופם של דברים, או שמא רוצים הם, כי שופט אחר, כדן יחיד, יבדוק את החומר במסגרת פנייה על-פי סעיף 44 לפקודה, או שמא אין הם מעוניינים כלל בעיון בחומר החסוי על-ידי שופט כלשהו מבין שופטי בית המשפט (268 ג-ד).

ב. (1) (בעקבות בג"צ 785/87, 845, 27/88 [1]) אמנת ג'נבה הרביעית מהווה חלק מהמשפט הבינלאומי ההסכמי, ואין לראות בה משום משפט בינלאומי מינהגי (268 ז-י).
(2) אם יש לפרש את אמנת ג'נבה הרביעית ככוללת איסור על גירוש של יחידים לשם שמירה על הביטחון בשטח המוחזק, אזי אין הוראה זו מהווה חלק מהמשפט הבינלאומי המנהגי, אלא לכל היותר תוספת לכללים הבינלאומיים ההסכמיים (269 ב).

= 266 =

ג. (1) בניסבות דנן, הוצאו צווי הגירוש על-ידי המשיב באופן אינדיווידואלי, אחרי ששוכנע, כי המיועדים לגירוש ממלאים תפקידים בכירים ופעילים בארגונים עוינים האחראים להפרעת הסדר הציבורי ולביצוע מעשי אלימות בשטחים, וכי גירושם נחוץ לצורך הבטחת השלום והביטחון באזור (269 ד).
(2) בניסבות דנן, אפילו מדובר על עשרות אנשים בשנתיים האחרונות, שהוצאו לגביהם צווי גירוש אישיים כאמור, עדיין לא ניתן לכנות פעולות אלה, לא מבחינה משפטית ולא מבחינה הגיונית, כ"גירוש המוני" של אוכלוסין (269 ה).

ד. (1) אין המשיב רשאי להשתמש בסנקציה של הוצאת צווי גירוש רק במטרה להרתיע אחרים. צו כזה הוא לגיטימי, רק אם מוציא הצו משוכנע, כי האדם המיועד לגירוש מהווה סיכון לביטחון האזור, וכי אמצעי זה נראה בעיניו חיוני לצורך ניטרולה של סכנה זו (271 ד-ה).
(2) הבעת ספקות על-ידי שר הביטחון בדבר האפקטיביות של הגירוש בתור גורם מרתיע אין לה השלכות על שאלת הצדקתם ותוקפם של צווי הגירוש שהוצאו ביחס לעותרים (271 ו).
(3) בניסבות דנן, על סמך המידע וחומר הראיות הגלוי והחסוי שהובאו לפני המשיב, רשאי היה המשיב לקבוע את המימצאים, שצינו על-ידי צווי הגירוש, ובהתחשב בכל הנסיבות, לרבות עברם של העותרים והאמצעים שנקטו

נגדם ללא הועיל, הוא יכול היה, באופן סביר, להסיק את המסקנה, כי העותרים מהווים סיכון לביטחון האזור, וכי סיכון זה מחייב את הרחקתם מן האזור (271 ז).

פסקי-דין של בית המשפט העליון שאזכרו:

[1] [בג"צ 785/87 עפו ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית](#); רפי ע ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזור חבל עזה ואח'; הינדי נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, [פ"ד מב\(1\) 4](#).
[2] [בג"צ 698/80 קוואסמה ואח' נ' שר הביטחון ואח'](#), [פ"ד לה\(1\) 617](#).

עתירה למתן צו-על-תנאי. הדיון כאילו ניתן צו-על-תנאי. העתירה נדחתה. הצו-על-תנאי בוטל.

א' פלדמן, ע' עסלי - בשם העותרים;
ע' פוגלמן, סגן בכיר לפרקליט המדינה - בשם המשיב.

פסק-דין

שופט ג' בך: 1. עתירה זו הוגשה מלכתחילה על-ידי חמישה עותרים, אך שלושה עותרים ויתרו על עתירתם, ומשום כך נותרו כעותרים רק תייסיר נסראללה (להלן - העותר 1) ועאקף חמדאללה (להלן - העותר 2).

העתירות מופנות כנגד צווי גירוש, שהוצאו נגד העותרים על-ידי המשיב בתאריך 17.8.88, על-פי סמכותו לפי תקנה 112 [לתקנות ההגנה \(שעת חירום\)](#), 1945 (להלן - תקנות ההגנה).

על גבי צו הגירוש, המתייחס לעותר 1, מופיעה ההנמקה הבאה להוצאת הצו:

= 267 =

"תייסיר נסראללה הינו פעיל בכיר בארגון אלפ"ח. נשפט בעבר והיה כלוא בין השנים 88-86. כמו כן היה בעבר במעצר מינהלי ותחת צווי פיקוח מיוחד. למרות זאת המשיך בפעילותו במסגרת הארגון והוא מעורב בארגון פעילות השביבה במ.פ. (מחנה פליטים - ג' ב') בלאטה ובסביבתו, כשהינו אחראי בין היתר, על פעילות 'כוחות ההלם' באזור".

ואילו מתן צו הגירוש כנגד העותר 2 נומק בצו בזו הלשון:

"עאקף חמדאללה הינו פעיל בכיר בארגון החזית הדמוקרטית, נשפט בעבר ונדון למאסר של שנתיים מהן שנה לריצוי בפועל, ממנו השתחרר בספטמבר 1985, לאחר שחרורו הפך לאחד ממנהיגי הארגון בנפת טול כרם, הוא נוטל חלק פעיל בארגון ותיאום פעילות הארגון בתחום הפרות הסדר ובסביבתו, תוך נטילת חלק פעיל בביצוע הפעילות".

2. החלטת המשיב בדבר גירוש העותרים ניתנה לאחר שעיין במידע רב, אשר כלל חומר גלוי, היינו שתוכנו הובא גם לידיעת העותרים ובאי-כוחם, וכן חומר מודיעיני סודי.

בעקבות הוצאת צווי הגירוש פנו העותרים אל הוועדה המייעצת, אשר הוקמה מכוח תקנות 111(4) ו-112(8) [לתקנות ההגנה](#), בהשגה על צווי הגירוש. לפני אותה ועדה נפרשה היריעה בשלמותה, והחומר הרלוואנטי כולו, המידע הגלוי והחסוי כאחד, הובא לפניו לעיון.

לאחר לימוד החומר, ולאחר שאופשר לעותרים למסור את גירסתם וכן אופשר לבאי-כוחם להציג שאלות למשיב, המליצה הוועדה, בהחלטות מפורטות ומנומקות, לקיים את צווי הגירוש נגד שני העותרים בדעת המשיב אכן לפעול על-פי המלצה זו.

בפניית העותרים לבג"צ מתבקש בית המשפט לבטל את החלטת המשיב וכן להסתייג מהמלצת הוועד המייעץ.

ניתן צו ביניים לעיכוב ביצוע הגירוש עד למתן החלטתו הסופית של בית-משפט זה, ולבקשת הצדדים הננו דנים בעתירה זו כאילו ניתן לגביה צו-על-תנאי.

3. מטעם המשיב הוגשה לנו תעודה לפי סעיף 44 [לפקודת הראיות \[נוסח חדש\]](#), תשל"א-1971, חתומה על-ידי שר הביטחון, אשר על פיה הוטל חיסיון, מטעמי ביטחון, על "...מסירת הראיות הכוללות את החומר המודיעיני ששימש בסיס להוצאת צווי הגירוש נגד העותרים, והוצג בפני הוועד המייעץ, ואשר במסירתו יש משום חשש לחשיפת מקורות המידע שבידי שירות בטחון כללי...".

באי-כוח העותרים פנו לבית-משפט זה, על-פי הסעיף 44 הנ"ל, בבקשה לבחון אם הצורך למנוע עיוות-דין לעותרים אינו עולה בחשיבותו על היסכון הביטחוני שבחשיפת המידע הנדון.

= 268 =

כמו כן ביקשו, כי בחינה זו תיעשה על-ידי שופט דן יחיד, אשר אינו נמנה עם הרכב בית המשפט אשר ידון בעתירה לגופה. הבקשה נדונה, בהתאם לכך, לפני חברנו הנכבד השופט גולדברג, אשר קבע בהחלטתו מיום 24.5.89, כי מן הדין לצרף פרטי מידע מסוימים לחומר הגלוי, שיש להביאו לידיעת העותרים.

4. באי-כוח העותרים לא ביקשו תחילה מבית-משפט זה לעיין בחומר החסוי במטרה לבדוק אם הראיות הכלולות בו אכן מצדיקות מתן צווי גירוש נגד העותרים, וזאת חרף העובדה, שידעו מניסיון העבר בתיקים דומים, כי בהסכמת שני הצדדים (ונציגי המדינה תמיד הביעו הסכמתם לכך) מוכן בית המשפט לקבל חומר כזה לעיון.

הפרקליטים המלומדים נהגו כך על-מנת לאפשר להם להשמיע, בעת הדיון בעתירה לגופה, את הטענה, כי חובה על בית המשפט לבטל את צווי הגירוש, אם החומר החסוי, שבלעדיו לא היה הצו ניתן, לא עמד לעיון השופטים בשל צו החיסיון שהוצא על-ידי שר הביטחון. אולם כאשר התברר, כי הטענה האמורה לא נתקבלה בעת הדיון בעתירה אחרת שהתבררה לפני בית-משפט זה, ביקש עורך-דין פלדמן, כי יותר לעותרים לחזור בהם מעמדה הנ"ל, וכי בכל זאת יסכים הרכב בית המשפט לעיין בחומר החסוי. בהתחשב בכל הנסיבות החלטנו להיעתר לבקשת העותרים ולראות גם אנו את החומר החסוי, וזאת בהנחה, שלהבא לא תיווצר כפילות דומה. להבא יהיה על באי-כוח העותרים להודיע לבית המשפט, עם תחילת הדיון, אם הם רוצים כי שופטי ההרכב, אשר ידונו בעתירה לגופה, יעינו בחומר החסוי (לשתי המטרות, היינו הן במסגרת סעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח חדש] והן לגופם של דברים), או שמא רוצים הם, כי שופט אחר, כדן יחיד, יבדוק את החומר במסגרת פנייה על-פי סעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח חדש] בלבד, או שמא אין הם מעוניינים כלל בעיון בחומר החסוי על-ידי שופט כלשהו מבין שופטי בית-משפט זה.

5. בין יתר טיעוניו העלה עורך-דין פלדמן מחדש את הטענה, שגירוש, אף של בודדים מהשטחים המוחזקים על-ידי צה"ל למדינה אחרת, נוגד את הוראות סעיף 49 לאמנת ג'נבה בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה, 1949 (להלן - אמנת ג'נבה הרביעית).

לטענתו, החלטת הרוב בפסק הדין בבג"צ 75/87, 845, 27/88 [1], הינה שגויה, והוא מסתמך לעניין זה, בין היתר, על מאמרו של פרופ' י' דינשטיין, "גירוש משטחים מוחזקים" עיני משפט יג (תשמ"ח) 403. עו"ד פלדמן ביקש מאתנו לסטות מההלכה שנקבעה באותו פסק-דין על-פי החלטת הרוב ולאמץ את דעת המיעוט, שהובעה על-ידי באותו תיק.

אמנם לא שיניתי את דעתי באותה סוגיה, אך אינני רואה תועלת בהעלאת נקודה זו מחדש. הטעם העיקרי לכך הוא, כי גם על-פי חוות-דעתי בפסק הדין בבג"צ 785/87, 845, 27/88 [1] האמור נדחתה עתירת העותרים, וזאת מהנימוק, שאמנת ג'נבה הרביעית מהווה חלק מהמשפט הבינלאומי ההסכמי, ואין לראות בה משום משפט בינלאומי מינהגי (ראה שם, בעמ' 76-77).

מר פלדמן טוען בעניין זה, כי גם בנקודה זו טעו שופטי הרוב בבג"צ 785/87, 845, 27/88 [1] הנ"ל, שכן לאור פרשנותם את הסעיף 49 לאמנה, ולאור קביעתם, כי הסעיף חל רק על גירוש

= 269 =

המוני של אוכלוסין במתכונת הפעילות הנאצית, הרי היו חייבים להגיע למסקנה, כי ההוראה הכלולה בסעיף 49 אכן משקפת את החוק הבינלאומי המינהגי.

אולם גם טענה זו אין בה כדי להועיל לבא-כוחם המלומד של העותרים. ממה נפשך: אם צודקים שופטי הרוב בפירוש שניתן על-ידיהם לסעיף 49 הנ"ל, כי אז אין בגירושם של תושבי השטחים משום הפרה של האמנה, ועל-כן אין הם זקוקים כלל לנימוק בדבר היותה של האמנה משפט בינלאומי הסכמי בלבד. לדידם היה זה למעשה אך נימוק חלופי. ומאידך גיסא, אם מתקבל הפירוש הרחב, שניתן בדעת המיעוט שלי לאותו סעיף, לפיו חל הוא גם על גירושם של בודדים, אזי באמת אין הסעיף מבטא עדיין חוק בינלאומי מינהגי. הבהרתי עמדתי זו בפסק-דיני הנ"ל, בעמ' 77. הסתמכתי שם, בין היתר, על דבריו של הנשיא לנדוי בבג"צ 698/80 [2], שבהם הביע את דעתו, בעמ' 626, שאם יש לפרש את האמנה ככוללת איסור על גירוש של יחידים לשם שמירה על הביטחון בשטח המוחזק, אזי אין הוראה זו מהווה חלק מהמשפט הבינלאומי המינהגי, אלא לכל היותר תוספת לכללים הבינלאומיים ההסכמיים.

יוצא אפוא, כי כך או כך אין העותרים יכולים היבנות מנקודה זו.

6. טענה נוספת, שהושמעה לפנינו על-ידי בא-כוח העותרים, היא, כי שני העותרים שלפנינו מייצגים למעשה שכבה רחבה של תושבי השטחים, ושעל-כן מן הדין להשקיף על גירושם, על רקע הגירוש האחרים שבוצעו לאחרונה, כעל "גירוש המוני", אשר לכל הדעות נוגד את אמנת ג'נבה הרביעית.

אין באפשרותי לקבל טענה זו. מחומר הראיות ומהעובדות המוכחות עולה בעליל, כי צווי הגירוש הוצאו על-ידי המשיב באופן אינדיווידואלי, אחרי ששוכנע, כי המיועדים לגירוש ממלאים תפקידים בכירים ופעילים בארגונים עוינים האחראים להפרעת הסדר הציבורי וליצוע מעשי אלימות בשטחים, וכי גירושם נחוץ לצורך הבטחת השלום והביטחון באזור. אפילו המדובר בעשרות אנשים בשנתיים האחרונות, שהוצאו לגביהם צווי גירוש אישיים כאמור, עדיין לא ניתן לכתוב פעולות אלה, לא מבחינה משפטית ולא מבחינה הגיונית, כ"גירוש המוני" של אוכלוסין.

7. מוטב איפוא שנתרכז בשאלה, אם על סמך חומר הראיות שהובא לפניו רשאי היה המשיב להגיע למסקנה, כי קיימת הצדקה, וכי קיים הצורך, להוציא את צווי הגירוש ביחס לעותרים, ואם ניתנה החלטתו בנדון בתום-לב, על סמך שיקולים ענייניים בלבד ובאופן סביר.

כאמור, עיינו, בהסכמת שני הצדדים, גם בחומר החסוי שהיה לפני המשיב ולפני הוועדה המייעצת, וקיבלנו הסברים אודותיו. בין היתר, עמדנו בעת בדיקתנו זו על הבהרת השאלות הבאות:

(א) מה מספר המקורות שעליהם מבוססים מימצאיהם של המשיב ושל הוועדה המייעצת, ומה מידת מהימנותם?

= 270 =

(ב) האם המידע שהגיע לידי השלטונות מאת המקורות החסויים הינו עקבי וחד-משמעי, או שמא קיים גם חומר אחד, המדבר אולי, לפחות חלקית, בזכותם של העותרים?

(ג) האם לגבי כל אחד מהעותרים נשקלה האפשרות לנקיטת סנקציה אחרת לניטרול פעילותו החתרנית, סנקציה אשר תיירת בשלב זה את הצורך בהוצאת צו גירוש?

8. לאחר בירורנו ועיונו בחומר אכן נחה דעתנו, כי במסגרת סמכותם, על-פי התקנות הרלוואנטיות של [תקנות ההגנה](#), פעלו המשיב וחברי הוועדה המייעצת כדין ובתום-לב, ומבלי ששיקוליהם לוקים בחוסר היגיון או באי-סבירות. עמדו לרשותם עשרות מקורות מידע בלתי תלויים זה בזה, והראיות שהושגו "מצטלבות", תומכות זו בזו ויוצרות, במשקלן המצטבר, תמונה עקבית ואחידה. תמונה זו תואמת את ההנמקה, המובאת על-ידי המשיב בצווי הגירוש החתומים על-ידיו, ומבססת את מסקנותיה של הוועדה המייעצת.

9. אשר לעותר 1, הרי אין חולקים, והעותר אף אישר זאת בעדותו לפני הוועדה המייעצת, כי הוא פעל כראש הארגון המכונה "שביבה" במחנה הפליטים בלאטה שליד שכם.

בהודעה מטעם המשיב נאמר, כי ה"שביבה" הינו ארגון "חזית" של הפת"ח, שהוכרז על-ידי המשיב כהתאחדות בלתי מותרת כמשמעותה בתקנה 84(1) (ב) [לתקנות ההגנה](#). עוד נמסר באותה הודעה, כי ארגון זה הינו אחד המועדפים על-ידי הפת"ח במעבר מחתרנות מדינית לפעילות חבלנית עוינת, וכי קיים קשר קבוע בין מפקדי ה"שביבה" בשטחים לבין מפקדי הפת"ח בירדן. יצוין, כי טענות אלה לא נסתרו ואף לא הוכחו על-ידי העותרים.

בחוות הדעת של הוועדה המייעצת נאמר, בין היתר, כי חומר הראיות בשלמותו מראה, כי העותר 1 ארגן הפרות סדר במחנה הפליטים בלאטה, וכי גם בזמן מאסרו בכלא, בעקבות הרשעתו בדיון פלילי, המשיך בפעילותו כחבר מרכזי בארגון הפת"ח וניסה להוציא משם הוראות לביצוע בשטח. גם אחרי שהוצאו כנגדו צווי הגבלה ולאחר שנעצר במעצר מינהלי, המשיך בפעילותו בארגון ה"שביבה" ובהסתה להפרות הסדר.

עיון בחומר החסוי מלמד, כי אכן קיים ביסוס למימצאים האמורים.

10. באשר לעותר 2, הרי קבעה הוועדה המייעצת בחוות-דעתה, כי הוא "...היווה נציג בולט של אירגון החזית הדמוקרטית בנפת טול-כרם, נטל חלק אקטיבי בהכוונת פעילות הארגון, בהסתת אנשים לצאת להפגנות וביידוי אבנים על כוחות הצבא, בהפצת כרוזים הקוראים למרי ובאיסוף כספים לממון פעולות האירגון". עוד נקבע באותו מסמך, כי העותר לקח אישית חלק בהפרות סדר וביידוי אבנים לעבר חיילים, וכי השתתף בפעילות חתרנית דוגמת הפצת כרוז ובו איום על חייהם על משתפי פעולה עם הרשויות. כן צוין שם, כי העותר הושם ב-1987 במעצר מינהלי ולאחר שחרורו הוטל עליו צו הגבלה לכפרו. לאמצעים אלה לא הייתה כנראה השפעה על העותר, והוא המשיך בעיסוקו כפעיל מרכזי של החזית הדמוקרטית בנפת טול-כרם כולה.

= 271 =

בעיונו בחומר הראיות כולו, הן הגלוי והן החסוי, נוכחנו, כי קיימת תשתית מספקת לקביעות הנ"ל.

11. מן הראוי עוד להזכיר, כי במסגרת הדיון לפנינו ביקש בא-כוחם המלומד של העותרים ([בבשג"צ 60/89](#)), שנתיר

לעותרים להציג למשיב ולשר הביטחון שאלות מסוימות, וזאת כתחליף להצגת שאלות לאותם אישים בבית המשפט.

אין בדעתי לשלול נקיטת פרוצדורה כזו על-ידי בג"צ במקרה מתאים, אך לא שוכנענו, כי היה מקום להיעתר לבקשה זו במשפט דנן.

השאלות למשיב התייחסו לפרטים בדבר תושבי השטחים המוחזקים שגורשו או שהוצאו כנגדם צווי גירוש שטרם בוצעו, החל מראשית 1984 ועד היום. בהודעה שהוגשה מטעם המשיב מצוי מידע ביחס לחלק מאותן שאלות, ולא סברנו, כי יש בנקודות הנוספות כדי לתרום לבירור השאלות העומדות להכרעה בעתירה זו.

השאלות, שבא-כוח העותרים ביקש להציג לשר הביטחון, קשורות לידיעה שפורסמה בכלי התקשורת, לפיה הטיל השר ספק באפקטיביות של עונש הגירוש. בא-כוח המשיב התייחס לעניין זה בהודעתו והסביר, כי השר התכוון בדבריו לשחיקה שחלה בגורם ההרתעה המתלווה אל ביצוע הגירושים ביחס לכלל תושבי השטחים המוחזקים. אך אין בכך כדי להשפיע על המדיניות, לפיה יגורשו בודדים כאשר קיים צורך ביטחוני החלטי בהרחקתם מהאזור.

הסבר זה מניח את הדעת. אכן מודגש בעתירות מהסוג הנדון על-ידי נציגי שני הצדדים, כי אין המשיב רשאי להשתמש בסנקציה זו של הוצאת צווי גירוש רק במטרה להרתיע אחרים. צו כזה הינו לגיטימי רק אם מוציא הצו משוכנע, כי האדם המיועד לגירוש מהווה סיכון לביטחון האזור, וכי אמצעי זה נראה בעיניו חיוני לצורך ניטרולה של סכנה זו.

הבעת ספקות על-ידי השר בדבר האפקטיביות של הגירושים בתור גורם מרתיע אין לה השלכות על שאלת הצדקתם ותוקפם של צווי הגירוש שהוצאו ביחס לעותרים.

לא ראינו איפוא הצדקה להצגת שאלות לשר הביטחון בנושא זה.

12. בסיכום: על סמך המידע וחומר הראיות הגלוי והחסוי, שהובאו לפנינו, רשאי היה המשיב לקבוע את המימצאים, שצוינו על-ידי צווי הגירוש, ובהתחשב בכל הנסיבות, לרבות עברם של העותרים והאמצעים שנקטו כנגדם עד כה ללא הועיל, הוא יכול היה, באופן סביר, להסיק את המסקנה, כי העותרים מהווים סיכון לביטחון האזור, וכי סיכון זה מחייב את הרחקתם מן האזור.

= 272 =

אין איפוא מקום להתערבותנו בהחלטת המשיב בדבר הוצאת צווי הגירוש כנגד העותרים; אשר-על-כן יש לדחות את העתירה ולבטל את הצו-על-תנאי ואת צווי הביניים.

השופט י' מלץ: אני מסכים.

השופט ת' אור: אני מסכים.

הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט בך.

ניתן היום, י"ח בסיוון תשמ"ט (21.6.89).